

ბუნებრივი მოვლანი

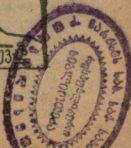
ამერიკული მოვლანი

ესის „ინკოს“ არია,
რამაც „მაკია“ არია...

ინი—ინი, რას იტინი?
ამ „მაკიას“ ჩინი შინი

რომ სინის, ინინს უინი ბინინი,
მაუ,—ბე—მოვტი ბინინი!..

ლადრის წყლებზე „კაფემი“

(საზღვრულთა)

საქართველო

საბჭოთაო

მე უკვე მოგახსენეთ ერთხელ ჩემი სიყვარულის შესახებ სტატისტიკისაში. მეტი თავის ვაძინობა ამ დარგში ზედმეტია მიმართა.

მეგობარ აი, უტახათ ჩემ წინ წამოიჭრა საკითხი, რომელიც, ფიჭობზე, ჯერ სტატისტიკის მიერაც არ უნდა იყვეს სათანადოდ გაშუქებული, თუმცა მე საკითხში ერთგვარი ჩემბურთი წინასწარი დაჯერება უკვე მაქვს. მე დაჯერებული ვარ ჩემბურთი თეორიისტებისაკენ, რომ ნათარია თუ ღვინისა და საერთოდ — სპირტუელის სერვონი, ზაფხული სხვადასხვა წყალუელის პერიოდით არის აღიარებული.

ჩა თქმა უნდა, ჩვენს ცენტრალურ სტატისტიკის სამმართველოს ჯერ ჯერობით, სანამ აღნიშნული პატრიცემული დაწესებულება ეგრე წოდებულ საზოგადოების კვების საკითხით არის დატვირთული, ჩვენ ვერ მოვთხოვთ შექვემდებარდნას საზოგადოებრივი ცხოვრების ეს მეორე, და, შესაძლებელია, შესამჩრისობიანი საკითხებზე საკუთარი ჩამოყალიბებული ცოდნებისა და ცხრილებში, თუნდაც ჯერ ჯერობით, ისეც და ისეც „ანეკდოტ“ს სახით.

მართალია, ქართული ეთიკისა და სიტყვაობის ზედმიწევნით მოკლენს, მოკ. ოსტეც იმედაშვილს უკვე იმ თავითვე ჩამოყალიბებული იქნეს ქმისა და სისის დამოკლებულდება ქართულ ლექსიკონში „სმა-ქმის“ ფორმულად, რომელიც ფორმულის მიხედვითაც, სტატისტიკის ცენტრალურ სამმართველოს იგვარებოდა ჯერ და უპირველესად სისი, ხოლო შემდეგ ქმის საკითხის შესწავლა და გამოკვლევა. მეგობარ, საწყისათა, როგორც სისის, მის არ უსურვებია ამ შემთხვევაში პატრიცემული ოსტეც იმედაშვილის ფორმულით სარგებლობა და თავისი მოღვაწეობა კვლევა-ძიების სფეროში ქმის საკითხით დასწავლა, თუმცა ამ შემთხვევაში სამსლიც ისე აქვს არეული საქმეში, როგორც საზოგადოებრივ კვლევაში.

ჩვენ არ გამოვექმნებოდით ამ კამად იმედაშვილის ფორმულას, ვინაიდან თვითონ „პატრიონი“ აღნიშნულ ფორმულას ერთი ეტიკის ქმითა და მოსაროდე არა მარტო ამ ფორმულას, არამედ მთელ საქართველოსაც, რომ ამ შემთხვევაში არ გვეფიქრებდეს მეორე არა ნაკლებ მნიშვნელოვანი ატორიტეტი, პატრიცემული იგვარება დედაი; რომელიც იცავს რა იმედა თელსაზრის, რასაც ოსტეც იმედაშვილი, თავისი მტკიცების დროს გამოადის შოთა რუსთაველის ცნობილი თქმითაც: „სმა-ქმა, დღით შესავერ, დება რა საეარგული“-თ.

ჩვენ არ ვიცით, თუ რას ემყარებოდა თავის შრომით შოთა რუსთაველი, როცა „სმა-ქმის“ ამ უგნობაროვანად ჩამოყალიბებულს აუთორიტეს სხვადასა და მისმა ქმის აძლევდა უპირატესობას მანამე. მხოლოდ საფიქრალია, რომ მის, დადებულ პირებს, რომელსაც ბედმა არგუნა ეგრე წოდებულ აღმოსავლეთ ქვეყნებში ბანგრძლივი მოგზაობა, აღბათა, პირად განცხიეთ ჰქონდა შეგნებული მის უპირატესობა ქმისზე. ვინ არ იცის, რომ აღმოსავლეთის ქვეყნები ცნობილია თავისი სიცილით, სიტყმით, როგორც ვიცით, წყალი და საზოგადოლოთ გროლი სამსლი პირისთვის ისევე არის საჭირო და სასარგებლო, როგორც მშინარი ტლიო შუბლისათვის. ამ რიგით, როგორც ზევით მოყვანილი მოსაზრებანი მოწმობენ, სისი საკითხი გაცილებით უფრო კარდინალურია საკითხი ყოვალა, ვიდრე ქმის. მისასადავით, უკვედგარი სადუქელიანი შრომის ამ დარგის შესახებ, უტყვევლია, დიდ სასამაყეს გაუწვევს ჩვენს სატრადიციო სტატისტიკის ოფისებშიც, თუ დღის არა. ამ რწინით და შეგნებით და ამ მიზეზით კიდევ, რომ ჯერჯერობით არ მოგვეგვარება თვით ერთი უსულო „ანეკდოტ“ს ქი შესახებ „სმა“ დარგის გამოკვლევისა.

ჩვენ თითონ ვიცისრეთ ამ ნაშრომის გამოკვლევაზე, როგორც სათაული გვიჩვენებს, ჯერჯერობით მხოლოდ ეგრე წოდებულ „ლაღიძის წყლებზე“ არავლენ. მარტალია, ეს მხოლოდ დასაწყისია, მაგრამ კაი და ტკბილ დასაწყისიც ხომ კაი საჭირო ზოლის და ბოლის.

მაგრამ ეს წამოწყება შემდეგ გარემოებითაც არის კიდევ გაპართებული.

ვინ არ იცის, რომ საქართველო უმოაერესად წყლებზე ქვეყანაა. მართალია, ძველად პუტიკოვიჩისა და ბულიაჩინოვის გეოგრაფიის საბუნძობუნებლოებში „ქართული მოზრბებული იყო უმოაერესად ღვინის სამშობლო მზარედ და ისიც არც იმდენად კარგი ღვინის ღვინისა. მაგრამ მის შემდეგ შეტებულმა რადიკალურად შეიცვალა და დღეს რუსეთში, განსაკუთრებით — მის ქალაქებში, მართი, ბოლომდე კი იცის, რომ „ბორჯომის წყალი“, მაგალითად, საქართველოში ბოლოს პირდაპირ მიწოდან, მიუხედავად იმისა, რომ იქ ამ წყალს მხოლოდ მოთლებში თუ იპოვებენ.

ისიც ცხადია, რომ პუტიკოვიჩისა და ბულიაჩინოვის დასამარტებლად ბევრი ოფლი იქნეს დაღობილი ჩვენს თანამშობლებს, დათიკო ქეიბულა, რომლის დასამარტებლად შემდეგ კიდევ დარჩა საჭირო კაი ძალი ოფლის დაღობა. მაგრამ ოფლისა და ზოგჯერ, თუ გნებავთ, სისხლის დაღობვლად, თქვენ მითბარით, ამა, რომელ ქვეყანაში ვადაპირდა საკითხი მიწისა და წყლის შესახებ?!

დაბა, იმას მოგახსენებდით, საქართველო წყლების ქვეყანაა იქნა. მე, რა თქმა უნდა, უმოაერესად ბუნებრივ წყლებზე მაქვს მხედველობაში. ამასთან — ისეთი წყლები, რომლებსაც საჭიროებენ თვინება აქვთ და რაჯანაც ჩვენში სხვადასხვა სწავლება არც თუ ისე მცირე მასშტაბით არის გავრცელებულია: მარტო ციებ-ციხელები რომ ავიღოთ, ფოთიდან მგონი, რა ხანმადელი კი მოსწევდება იმისი „სამში“, — ამაყარა თუ რა ბუნებრივიც არის ამ ბუნებრივი წყლების ჩვენში „ბუნებრივად“, ე. ი. ჯერ ჯერობით კიდევ მოუწესრიგებლად არსებობა.

მაგრამ დაღობვის დანიანის ხელი, რომ მისი ნაშრომებიც არც უნდა ემატება ხოლმე ყოველგვარ ბუნებრივ სიმდიდრესა.

ამა წყლების დარგშიც, ხელოვნური წყლების სიზარავლევ ჩვენში ისევე ბუნებრივ მოღვინად მიმართა, როგორც ბუნებრივ წყლებში. ხოლო ამ ხელოვნურ წყლისა მორის კვეთებზე შერტად ვაფასებ ეგრე წოდებულ „ლაღიძის წყალს“.

არ ვიცი, სილოსავე წარმოსდგება თუ მხოლოდ უბრალოდ მიმართა — გვიჩი ლაღიძე, მხოლოდ სი კი ვიცი, რომ „ლაღიძის წყალი“ ენათესავება როგორც პირველს, ისე მეორეს, ე. ი. როგორც „სილაღეს“, ისე „სილაღს“.

ამაში მისი განსაქარებლად თქვენ თითონ შეზრბანდით ლაღიძის წყლების კავშირი.

მე კი, სწორის უკაცრავად და, ვერ შემოგვეცხობა, რადგან იმავე ლაღიძის წყალს, მაგალითად, აგრე ერკობის კოცქში მშობრით ნაკლები ვახილებით და ამ შემთხვევაში „ხელოვნურად“ გამოვიდგარ არა ერკობის ინტერესებში, არამედ მივსდევ უფრო ჩემი საკუთარი ჯიბის ეკონომიის.

მიუხედავად ამისა, უმოაერესად, რაღა ღება უნდა, ჩემ მიერ იქ დასახლებულ მეტწილურ მიწებში, ამას წინადა ერთხელ მეც უნდა ვფიქროვებ ამ კავშირში.

კაფე, რა თქმა უნდა, კაფეა და მას არაფერი საეცროთ არ იქნეს, მაგალითად, ეგრე წოდებულ „თესე კაფესთან“, ანუ ყოფილი კაფევის მალაზიასთან. სიტყვა „კაფეა“ კი ჩამდენიმეთ ენათესავებოდას უნდა და ისიც

ორის მიმართულებით: ბოლოებიდან კავშირი და მუშტრის გიხიებიდან გზით.

რაც შეეხება თვით მთლიებიდან ბტეხილ ბატიკ-ბუტკა. ამ როგორც წეგით აღნიშნეთ, ლლიბიანთ გვარ-თინ ვერედ წოდებულ სასროლ სილიის ნათესაობას უნ-და პქონლეს მტკიცე ვავშირი. ხოლო, როცა ამ ტკაცუ-ნით სალოი მოიქმის თავის ეინს, შამდეი უფე იწყება მუშტრების სილაღე, რაც აშკარად ცხადდება მათ მოპარ-სულ. უპარსვე თუ დმადენიდანვე არასაპარსვე სახეე-ბზე ათავაშობენ სიამოვნების პარადენბით. მართალია, მათ სილაღეს ამ დროს არც თუ მასპინძელითა სილა-ღე ჩამორჩება და ვერედ წოდებულ ანსამბლს ისეც ხელს უწყობს ამ შემთხვევაში, მაგრამ მე მინაც უმთავრე-სად მუშტრების სილაღეზე მინდა მკითხველის ყურადღე-ბის შჩერება.

მიუხედავით ჩვენებური ომსერეგორიებისა, აქედან გზხეთებისა თუ ძველი „ფეფემრტე“ (ავლაბრულად — „ფოიფმერტი“) მტკიცებისა რომ წელს ზაფხული გრი-ლი იყო მოსალოდინელი, ამ ბოლო ხანებში მინაც სასტრ-კად ჩამოცხა. და იი, ერთსაოამის, როცა მე გავიხადე ვერე ხალათი, შემდეგ — შირვალე, ამათ უფე პერანგიც მივიყარე და ბოლოს, ბოლიში თქვენთან მომიხიზავია, უფე ვეპირებოდი... ე. ი., სცხისგან დამხლავს, ამიტ-ყდა ჩემი ეფიზო (ფუფსკოფოზი არაფის გვანოს; ცოლი გზხლავთ ჩემი):

— კაცო, რა კარგია ეხლა ლალიძესთან... პოველად მე საზარელმა გემმა შკრა ჩანგალი მუ-ცელში (ტარტაროსსაც უწყის ხოლმე ჩანგლის წყერის განცდა!) მაგრამ შემდეგ გამოიჩკვა, რომ ეფიზო ლალი-ძის წყელზე შელაპარაკებდა და არა თვითონ ლალი-ძეზე.

შეც დათვანმდი და შეუღლებით ვერის ბიშარის, კაფეში ღლი ფეცავუცი და ისეთი ზამალალი ში-თქმა-მოთქმა იყო, რომ წისქვილი შეფელი შეგანს. მო-გუნდნებათ, რომ წყალი ექვც უხვად არის და ღლიალიც — თქვენი მოწონებული. არის, რათამაუნდა, მტკიცო-დენი განსხვავება: წისქვილის ზეგია ყვანა მარკოზი, როცა ლალიძის კაფეში მსლმანი უმთავრესათ ძველითა ეკბითი მუშაობენ. რალან, გარედან მოკირებულ სი-ცხის გამო, ზეგითა ყებზე უფე იშვიითი მოეპოვება რაიმე მუშაობის მცხადებელი აპარატე.

ჩვენ ერთ პავილს შემოვსვებით. მაგრამ მეორე პავილიდან ისე ახლოს აღმოვჩნდით, რომ ერთმა თვაზი-ანმა და თანაგრანბით ყვლამდე საფეკ სიროვნებამ ფე-ხით მომისწრაფა ფეხი სწორით იმ აბელიას, ზილაც მე უზო მით გაღიზიანებული ვეგნა კორბი მებანდა.

— უს... წამოვიტახე მე სიშფავებელი. მაგრამ ამის არავითარი უხერხულობა არ გამოიწვივია, ვინაიდან შემ-თხვევით სწორედ ამ დროს ბოლილიან ამოვღებულმა საცხის მზარემა ხმამ დაბავრა ჩემი ვენსა.

ბარზე ეწერა: „ლილიძის ბილგული და სამკურნალო...“. მე ისევე მომიხდა ამოვწერებე, ვინაიდან. ვერე ერთი, რომ გაღიზიანებული კორბი არ შეგინდა ჩემს ოფხულ და მეორეც — ბინძურლი წარწერისაგან გამო-წვეული ენოჩელით, მე თავი მართლაც საავადმყოფოში მებგანს: ორკვლი — თეთრი კვლტები, თეთრი პავილი-ბი და თეთრი ხალათიანი მსახურნი: აქც ყველაფერი სწო-რედ ისე, როგორც საავადმყოფოში იქის ხოლმე.

მე გულშემოყრობილობისგან მზად ვეუყავე თავი პავი-ლიზე ჩამოვლიე. სანამ ბაილს მომიტანდნენ, მაგრამ ეფიზოს მუჯღუღუგუნა თავისი ჭნა და მეც უტკბათ წელ-ში გავსწობოდა.

ჩემმა მეზობელმა ისევე დაიწყა ფეხების დათაური. ელ-ბით, ისევე ჩემს ფეხზე კოპობს საძებრათ. მაგრამ მე მო-ხდენილი მანერებით თვალდა... უკაცრავად, ფეხებიდან ვიკოლებდი ყოველ მის მიზან-მოლორობას.

მეზობელ პავილის იქით უფე მომითვის ერთ ზოზიან ჩა-იმაწებულ „ნემშანს“ თუ მის მიძამილის ლანგით ნა-

სრულიად მოულოდნელი გავსაცხება

— კაცო, მე ავეჯი დაწესებულებისათვის მიღაც შენ კი სახლისათვის საჭირო ავეჯეულობას მათვალიერე-ბინენ.

— უკაცრავათ, მე მეგონა: ავეჯი სახლისათვის გინდოდა, ხოლო ანგარიში კი დაწესებულებების მო-ხელზე.

ყინი. იალოუბის ორი წყროვით დაესო ამ კაცის წინაშე ეს ამოღენა გაყენულ შაქრის და რძის თეთრი გერბი, ხო-ლო ის, თითქოს სიქმის ქალღლს უხარლო „ჩეხოლოი-ცის აღდგოს“. ნელა ევლბდა ზედ იქითაქეთ ფრავეს პატარა კოქსს. აქიდან ისეთივე ხელს ტრეშით აშქონდა კოქსი პირთან და იქ უღაღადლდ მკენეჟდა მას, თით-ქოს თავის საკუთარ დამწესებულებაში შტატის შემო-კლებით ირიბით თათსო.

ვილაც ვეკრციბთან ახლად ამომეცილ-ამომტროლი წო-წილსავეთ გაუტულმა ბანოვანმა ეწმინაი მოხდენილი-ბით მოსუა ვებებრიულა კიქიდან „სიტოს“ მოითეო-რე-მოყვითალო სოთხე და კიქა რომ პავილიზე დასცა, მისი კიბიდან წითლო ცვაბრად დაიწვე დაბლა კიქის ფერ-ღებზე.

— სისხლი არ გეგვანოს, მარწყვის წყენი-გავეფრთხი-ბე მე ეტნო, რადან კარგათ ვიკოდი მისი გულს სი-სუსტის ამბავი.

— სად არის მარწყვი? მეცხვე ბროწეულით დამა-ხალა თავზე ეფიზომ და ჩემს კინკროსოს ისევე მოხდა მისი ახლო უფევე ვეკიანობით შეხებულლი ელმტკობის მწევეე დენი.

რის იზამთ? ჩაქუჩისა და ნამჭობის ხანაი და მეც ვითმენ ეფიზოს მუჯღუღუგუნას...

— საავადმყოფოა — გავეფრეო დმატებით და, მა-ხსილამე ადამიანმა უღრცეველად უნდა იტნოს ყო-ველივე ისეთი უღრცეველობები... როგორც იყვენ ჩემი მეზობლის თვაზიანი ფეხისა თუ ჩემი ეფიზოს ხელის მოულოდნლო მოკარბანი.

ვილაც მანილიოსანს ტკბილი წყალის ყლიანტი სასულე-ში გადასცდა, რის გამო, ასტყდა ერთი ბელებე, ხელი-

ბის თუ ფეხების ფათური, სცილი და კრამული იმ მხარეს.

— ჩატომ უფველად სასულეში?.. გავიფიქრე მე.— განა სხვა გზა კი არ მოეძებნებოდა?

მაგრამ ეფიზოს მკაცრმა შინამუნამ მალე გამოიარკვია მე. ალბათ ხსენებ თუ შემამჩნია არასასურველი ფიქრებისათვის თავის მიცემა.

— მანეთი და ჩვიდმეტე შაური! — თავზე ყონისი და ძახებასავეთ გაისმა მსახურის ხმა.

მე უფრო უსიამოვნო და უკებხალ ვიდრე შორიდებით — გაეწყოლიდ ორი თითო მანეთიანი. მსახურმა ფულსი დაქუქუნა და ისე ავდებულად გაუძახა წინსაფრის ფართო ჯრიემო, რადგორც ეკიმა იცის ხოლმე, უფულო ვადალყოფისაგან სიციხის სასიხჯის უცბათ აცლა. მე მისგან უკვე ახურდას მოთხოვნას ვაპირებდი, როცა მან ხანტად ამოაკურა ჯიბიდან თეთრი სამშაურისი და მაგიდის კუთხეზე ჩემამ ისე, მოშორებით ჩამოსიდა, რომ უცბათ დილა შემოგვიანებულა მკლივით საჩქარო ჩემში ყოველგვარი სურვილი მისი მაგიდიდან აღდგისა. ეფიზოს იმ მითვალთვალბდა, თითქოს ამ ფულის აღებებს თუ იქვე დატოვებს უნდა გადაეკრა ჩემი ზნეობის ერთი კოსანიდან მეორეში გადასვლის საკითხი.

მაგრამ უხერხულობა ისევ მსახურმა ვაჟუნტა. რაკი ეფიზოს ცივი ხედით ჩემი ვაპრებდა და თითებში ყოყმანი შემამჩნია, ფულს თითონ დასწვდა ისე, როგორც შიმშილიდან ივლისში ურცხვმა სახლის მამალმა იცის ხოლმე, თუ სადმე სიმინდის, ქერის ან სხვა პურეულის ერთად ერთი მარცვლი შეამჩნია ხოლმე, და თავი იმავე ჯიბეში უკრა. ზონი, მაღლობაც კი ვეგუორდა.

ეს უკანასკნელი მე მაშინ არც კი ვაპირებდი, იმდენად გაბოროტებული ვიყავი ამ წუთს. მხოლოდ შემდეგ გზაში რეიზო მიმტკიცებდა, რომ მსახური დღილი თავაზიანი, ზოლილი და, როგორც ეტყობა, კი დღემდამდე შვილი ვინმე უნდა ყოფილიყავს, რადგან „სამშაურისი“ მითქვამს სან თუხუნად ღირებული მაღლობა გადაეცხნადაო. ერთი სიტყვით, ეფიზო ყურებამდე იყო მობიბული მსახურის ქვევით, როცა მე გულთი ყველა ქაჯებს ვგზავნიდა ჩემს მიერ კაფეში დაცლილი ადგილის დასაქურდა, რადგან კაცი დღემდე მანეთ ნახურად მსახურობდუ ხოლო ორი მანეთის მარტო წყალს მიირთმევდა, ამის ბტანა მხოლოდ ლაღიძის წყალს შეუძლია და მე უკვე დავრწმუნდი, რომ ყველა წყალღებულზე უაერის ყოფილა ლაღიძის წყალი წვდებულა. მიუხედავად იმისა, რომ ზაფხულია და ზაფხული კი ულაღიძის წყალად თბილისში ყოველად წარმოუდგენელია.

აქ ერთხელ კიდევ უნდა ვახსენო ჩემი სამშაურისი, როგორც ყოველდ უწყობად წვდებულა, რომელსაც მე ახლაც ისე ვეძიებდი გულთი, როგორც ყველა წყალწვდებულა ხავს ექიბდება ხოლმე.

სწორი მისამართი

— თქვენ ერთთალი ვინაზე? წახვალთ პირდაპირ იქ, მოედინონ კომერატის მალაზია, ცოტას რომ ვახეილდებთ. სამ-ვანყოფილებიანი მკმ-ს მალაზია შეგხვდებოთ, მკმ-ს იქით მუშუკობას მენამე მალაზია. ამ მალაზიის პირდაპირ რკინის გზის მოხამსახურეთა სამომხმარებლო საფართოლო-სავაღანტერიო დიდი ხავაქროა, იმის იქით კიდევ რაღაც კომერატული მალაზიაა, ხოლო ამ უკანასკნელის პირდაპირ ულაპაძის დუქანია. აი, ამ დუქანში უპველნაირ ფართულელს მოვითი.

ალბათ, ესეც ბუნებრივი მოვლენაა: — სადაც წყალია, რაც უნდა ტბილი არ იყავს ეს წყალი, იქ უამრავლად ხავსაც უნდა იზრდილებს. მართლაც და ეს რომ ასე არ ყოფილიყო, მაშინ საიდან უნდა წარმომადგარიყო ანდაზა: „წყალ-წვდებოლო ხავს ექიბებოლოა“?

ონისიმი.

უებარი წამალ

კოქლაქემ, ის იყო, დაიწყო საერთაშორისო მღვაზარობაზე მოხსენების გაკეთება, როდესაც თანაშორისობაზე ჩვეულებისამებრ ნელა-ნელა სახლებისაკენ მოკურცხლეს. უხარამზარ დარბაზში დარჩა მხოლოდ ორი აბალავარდა, რომლებსაც ყოველდამ უბინაობას ვამო, ამ დარბაზში იმინათ და ერთი შუა ხნის, წყერ - ულვამ გაპარსული, სათვალეობანი კაცი: ეს უკანასკნელი დიდის ყურადღებით უსმენდა მომხსენებელს და კიეულ წინადადებაზე თითქოს თანხმობის ნიშნით თავს უკანტურებდა კოქლაქეს. ვაგდა ორ სათხურე მიტრა, მომხსენებელი დიდის ადვოტორანებით ლაპარაკობდა ჩინეთის „აჯაქსანდლებზე“ და შუგლივით დარბადა, ერთი კულონიდან, მეორეში. ნახსენები ორი აბალავარდა პოურობებულად ვაშლართულიყვენენ საქმებზე და ტბილათ ხერხიავდნენ. ალბათ, მოხსენებმა იაგნანათ მოქმედობდა მათზე.

მომხსენებელს უსმენდნენ მხოლოდ კელლებზე და ქერზე მჯდარი ბუნები და თავანწორული სათვალეობანი კაცი, რომელიც ბრთ-გამომეებით ამოქარებდა და თვალბს ნაბავდა. (ალბათ, მასზეც იმოქმედა მოხსენებამ).

კოქლაქემ გაათავა მოხსენება, თვალს გადაავლო „აუღლიტორისა“, ცხვირსასოცით მიიწინადა შეუბო და, ის იყო, აპირებდა ტბილთინდ ჩამოსვლას, როდესაც სათვალეობანი კაცი უტკივრად გადაეღობა მას, აღდროვანებით ჩამოართვა ორივე ხელი და აკანკლებულ ხმათ დიწყო:

— ძვირფასო ამხანაგო, თქვენი მოხსენება რაღაც არაჩვეულებრივი რომ იყო, გატკობათ დიდი ნიჭის და უნარის პატარმინ უნდა ბრძანდებოლიდ, თქვენი ენა-მახილვობა, თქვენი იმიჯო, ენა, დინამიკა, უსტრუქულია-ცოა, ორიენტაცია და საერთოდ მოხსენების ხარისხი ცოლ-

პოეტი გაშიშვ

ყველა წერს და პოეტობს,
 მე რაღა დავაშავე?
 ჩვენში მკითხველი მებობს
 მუშკოპში—საშარვალღი,
 (აი, როგორ გამოშდის
 მკ რითმები წყალივით..
 პოეზიის კოცონზე,
 ვიწვი ცეცხლის ალივითს.)
 ვინ მავლობებს, მითხაროთ,
 აკაკო თუ ილია?
 ლექსის წერა ჩვენ დროში
 ყველაზე ადვილია...
 საჭიროა ქალადლი,
 კალამი და უნარი,
 არც საქმეში თვით უნდა
 უფე დასაწუნარი..
 ლექსის წერას უხდება
 დამარცვლა და რითმები,
 ამის შემდეგ, გახსოვდეს,
 შენც პოეტათ ითვლები..
 მე კი მაინც არ ვიცი
 რა დავსწერო წვეულოდ,
 „ტარტაროს“ მოეწონოს..
 ლექსზეა მიჩვეული..
 პროლეტარულ მანგებში
 მომწონს უფრო ფაბრიკა,
 მაგრამ მაზედ მე ლექსი
 ვერ დავსწერე, არ იქნა,
 მაგალითად, ყანწელი
 თუა ზშირად მდღუმარი,
 ვინ კადრებს რომ აკლია
 პოეტობის უნარი?!..
 დღმილიც რომ საქმე,
 პოეზიის სხვა დარგი,
 იგი სხვაა. წერა სხვაა
 სულ სხვა და სხვისი ბარგი...
 „გოსოზღატის“ ვიტრინას
 ის ანათებს შუქივით,
 ლექსებს, ვენბავთ. ერთ წუთში
 გადმოგაყრის ბუქივით..
 მე კი, ამ, ერთ ლექსსაც
 თავი ვერ „მოვუხიწე“,
 თუმცა დაბადებიდან
 პოეტი ვარ. ბუქიქმე..

ქველი,

ურვეულო სხვა დროს

ამ ზაფხულში შექმნილია ტფი-
 ლისის მიდამოებში ურვეულო ფორ-
 მაციხა და სიმრავლის კალია, რომე-
 რიც მაინცა და მაინც მავნებელი არ
 არის.

(გაზეთებიდან).

ჩვენს მარკოპოში კი ეს ცხოველი ზამთრიდანვე არის შემჩნეული.

ნა პირდაპირ გამაყვებელია, იძვილა უარს არ მეტყვიოთ,
 და ხელო ამავე საგანზე გააკეთებთ მოხსენებს ჩვენს
 სანატორიუმში.
 კოქლაძე, უკაცრავათ პასუხია, „შელოცვილი ვირა-
 ვით იღვა და თვლებს ახაზამებდა. პირველი შემთხვევა
 იყო, როცა მას მოხსენება მოუწონეს. არა სჯერდა
 ამ ემბის, მაგრამ, როდესაც შეაშინია, რომ სათვალეიანი
 მართლა აღტაცებული იყო, იამა და სიამოვნებით დას-
 თანბდა.
 კოქლაძის სიხარულის სასულერი არა ჯონდა.
 მეორე დღეს სანატორიუმში ყველაფერი მზად
 იყო მოხსენებისათვის. დიდი დარბაზი ოდნავ დაბნელებ-
 ბული იყო. ავადმყოფები ისხდნენ რბილ, ბორბლებიან
 საჯარძლებში. დარბაზში შემოვიდა დარბაზისურათ
 კოქლაძე, თავი დაუქრა დამსწერ საზოგადოებს, ჩა-
 მოჯდა საავარაკო სავარძელზე, გადაისვა თავზე ხელი,
 რამოდენიმეჯერ ჩაახვილა — და დაიწყო მოხსენება.
 მთელ სავი საათის განმავლობაში არც ერთ ავად-
 მყოფს არ მიუნებებია დარბაზისათვის თავი. პირიქით,
 დარბაზში ისეთი სიჩუმე სუფევდა, რომ ბუზის ფერეაც

კი ისმოდა. მოხსენება გათავდა, მაგრამ მსმენელებს კინ
 ტიც არ დაუთოვათ.
 მოსამსახურებმა საეარძლები მიეაოარეს თავ-თავი-
 ანთ პალატებში.
 სათვალეიანი, რომელმაც კოქლაძეს სანატორიუ-
 მის გამტეცა გააცნო თავისი თავი, გულთითად მადლობა გ
 დაუხადა მას და სთხოვა ხელოვე გაემეოოებინა მოხსე-
 ნება.
 კოქლაძე „შტატინი“ მომხსენებლათ ჩარიცხეს: დღე
 არ გვიდოდა, რომ მას ლექცია არ წაეკითხა, თუ რაიმე
 მიზნის გამო კოქლაძეს გამოჩინებოდა, ერთი დღე, მთე-
 ლი სანატორიუმის ავადმყოფები საყვედურს უტყობენ-
 დნენ მას. კოქლაძემ წაეკითხა ლექციების მთელი ციკ-
 ლი: „პროფკავშირების ორგანიზაციულ მუშაობის თე-
 ზისების ელემენტარული პრინციპები“, „სამკზრო აი-
 მისკომის ბიუჯეტის ქიმიური, ფიზიკური და ისტორიული
 ანალიზი“, „შინაურ ღორების მოვლა და კვება და გა-
 რეულ ღორების დამინაურება“, „როგორ მოქმედობს
 სიტყ ადამიანის სხეულზე და ტვინზე“ და სხვადასხვა.
 ავადმყოფები ძალიან ემადლიერებოდნენ კოქლა-

ყოყორნი ბაღია

ქართული
ხუმორისტიკა

— ცოტას იქით გადასწევდით ამ ბავშვს, აქ ყველას დასანახათ რომ...
 — რასა ბრძანებთ?!. ეს რომ ვაიზრდება, იცით, რა იქნება?!

შეს და უკანასკნელის თავმოყვარიერობა სრულიათ დაკმაყოფილებული იყო.

კოკლაძე უკვე ფიქრობდა, როგორმე მიეწყო ფასიანი ლექცია თბილისის დრამის თეატრის დარბაზში და ოცნებობდა ოვაკიებზე, რომლებსაც თბილისის საზოგადოება გაუმართავდა მას.

ერთხელ, როდესაც კოკლაძე მორიგ ლექციის მზადებაში იყო, ოთახში შემოუტანეს მას უზარმაზარი კალათა, ყვავილებით მორთული. კალათაში უშველებელი მაკეტი იღო, რომელშიც აღმოჩნდა მისაღმების ფურცელი მთელ სანატორიუმის ავადმყოფებისაგან. აი, რა ეწერა ამ წერილში:

ძვირფას ახს. კოკლაძეს!

ჩვენ, სანატორიუმის ავადმყოფები, ჩვენნივე სახელით დიდ მადლობას გიცხადებთ თქვენ მიერ წაკითხულ

ლექციებისათვის. ვერც მორფი, ვერც ხლოარაღვიდრატო, ვერც სხვა მედიცინაში ცნობილი საშუალება ვერ მოქმედებდა ჩვენზე ისე, როგორც თქვენი ლექციები.

თქვენი ლექციები, მართლაც, რომ უძილობის წინააღმდეგ უნებარი წაშალი უყოფილა. თქვენ მხოლოდ თქვენ გვზხენით ამ საშინელ სენიდან — უძილობიდან, უღრმეს მადლობას გიძღვებით და ვიმედოვნებთ, რომ არ დაიშურებთ და შემდეგშიც, როგორც აქამდე, მიახმარებთ მთელ თქვენს ძალას და ენერჯიას საბუღთა კავშირის მშრომელ მახების საკეთილდღეოთ“.

სანატორიუმის ავადმყოფები.

გასაოცარია, მაგრამ ფაქტია: ამ ფურცლის მიღების შემდეგ, კოკლაძემ დაანება თავი ლექციების კითხვას კინცა.

ხლომონის აღსარება

(ბათომისათვის)

მე სლომონ ხონელია ვარ ბათომის მოქალაქე, ოზურგეთის მივატოვე (არც შიქნია სიდურაქე), შევიძულე შრომა-ჯიჯი, მსო ლოდ ნარდი, კარტი ვაჭე, ბათომს წვირა გავადინე, ჯერ არ არის ოგი შიქე, საბრუნობთ გავიხინე მარტო ცარტი სათამაშო, სხვა საქმე მეწარება თავსატეხი, საგნავაშო, აფორით ვამაქვს თავი, ნეტა რათ ვიუსტახაშო, მიყვარს სქესა მღელღობითი, ეენაცვალე ყველა მაშო, კახინო მაქვს მოწყობილი: საქმე გავამისქენი, იქით ქოთანი დაეგზავნენ, აქეთ მოვკარი იდილი მღვენი, სახელი თუ ახესი დარჩა, საბ რავი ხომ არის ჩვენი, ამას არც თქვენ გაბიძტყუნებთ მრავალი მყავს მე სარჩინი, ბათომი ბეჭათ ვაჭკოე, მრთ ლა ვიციბოე თავადო, ასეა ჩემი პრინციპი, ნურვენ მასსენებს ვეადო, კახინოა ფული შემოღისი, დავ რჩები მე პირშავიდა, თუ სადმე გაჩნდა ქვიფი, მიხვ დებით ვინ არის თავადა, ჩემი ლოზუნგი ასეა: ეს ქვე ყანა არის ბეჭი, არ მოვიცალო არ იქნება, არ გვ გონათ ვინმე ბერი, ახოვანებაც ხელს მიწყობს, გჯფას და ჩემთან კამეჩი, ერთი მნახეთ ყანწით ხელში, როცა სქეჭავს ჩემი რიჩი! ქალენი მიყვარს უზომოდ: ასეა ჩემი ბუნება, აქეთ ამ გვგოს ჩავბროზტავ, იქით ის მომეღუნება, მანდილოსნებში, ხომ იცით, მეტად დიდიად ცღუნება, მიყვარს და რა ვნა, ქალის-თფის ხელების მოცაკუნება.

რომინების ისტორიამ მე დამი გო კიდევ ხლართი, ბენდირაღ ვითვლებოდი, ახ ლა აღარ მწყულობს ვარდი, ამერია მონასტერი, უადგე-ლოთ მწხვლებტებს ბარდი, ძვილ ცოდვების გადავიკდე გავბითორი, გადავგვავდი, სუსტებში ვარ მე მამაცი, მა-მატანი კი ვივალაღე, იმ თავიდან აქომამდე ვიძახო დი რაშო—ლალუს, სუსტებს სიქა გავცავღე, ძლი-ერის სულში ვენაცვალე, ნეტეღ სულ არ გადავყრიდი აქარპისკალ ვინმე კალეს! კალეს ერთხელ რომ შევეცო დე, საქმე მიქა მან საჯაყი, გავიერ რამ შემუქრება, უნდა გავხდე სასაბაყი, სახლში შევექვერ, ჩავიკეტე, შევიქმენი კვერციხი ლაყი, ბოლოს ბოლიშით დავთავღე, დაეტეხი, როგორც ვოხინაყი, მე სიკეთე არ მიქნია არავის თვის ქვეყნად არსად, სიცოცხეს მაქვს ატესტატი, მით ვაღტყუებ მთა და ბარსა, კომბინაციებს ვაკეთებ, მიმიჩ-ნით თუნდა თარსად, ჩასაცუქენი თუ ვამოჩნდა, მი ვვადგები ფცხლად კარსა, ქალი, ღვინო, კარტი, ნარდი არის ჩემი საქმე მარტო! აქ, ბათომში კახინო მაქვს ტელიოსში ვე მელის „არტა“, დღისით მმნაქს, ღამით მი-ნავს, ლია არის ეს საკარტო, მოსაგები თუ ჩემია, წანაგებზე რათ ვიდავადო, შო და ასე, ეს ქვეყანა ჩემი არის დელი, ყველაფერია ჩემ ხელშია, დე შაში და კაბათელი, ეს ბათომი ჩავემასქვენ, არ მა კლია მკინტი ყველი, მსურს ბეჭის მოსათაღად აშ-ლილი მაქვს სადურღელი, სიყინეკუღა.

გეგმეშული

ტარტაროსე ქალაქქვეყნებარ, მიელი ქვეყნა შენია, ვამოგრა მხოლოდ ჩიბათი, სჩანს რომ არ გვეყო ჯერია. შენი ერთგული ხევი გვეყავს და ხევიც დასასჯელია. ნება მობთე, მოგაყვე ამბავი დასაჯერია, ივანესთ ქონ-სამკითხველო უღრნოლ-გაზფთებ-წიფითია, მაგრამ მერე რა? არც ერთი გულხი არ შეღის შიგნითა, შესულა ამ სამკითხველოში მიხდებდა ხშირა-სშროადა, სოფელთის არსეუ ქალ-ვაგებს შევიტო პირის-პირადა, ღამსხდარან და ერთობიან, მკითხველთ იღდებენ ჩირდას.. მინდა, რომ ამ ვაებატონებს ჩანავლი ვუძებნა ქირადა, აბა ჩვენს სასადილოზე, ცული რა საკადრისია, ამისი ვამეგებო ხომ საქვეყნოდ „ქების“ ღირსია, ღვინის ნორამზე მიცემა უტუხო და შვენიერია, მაგამ ვამეგია „ქითამში“, სულ სხვა „პროგრამა“ სწერია: — რა გვენდოვლება დალიონ, ჯიბე ვიხილება სქელია... აღმისკობს თავმჯდომარეს, რომ კითხვით, — „ბაყაყე მღვეია“, აბა სცენების მოწყმეხს ხელიც არ ვაქტვიცო, ქალენ-ქალენში კი დღისი, მანს, ძველ დროს მინახევიია, ტარტაროს, შენი ჩანავლი, გეწყინს, რომ ჯერ არ გეწყვეიას! შთა ვურული.

ბარბაროზული ღალი

ღვდამ რომ შევილი გახარდოს, ნეტე, ვისთვისაო; ოცი წლის რომ შეიქნება, ბირეისათვისაო; სამსახურში რომ ჩაღდება, წაყა ნისთვისაო, ვამეგირსო რომ იიღებს, — ქალენისთვისაო. პეტრე ქალაქში ჩავიდე ვამეტე დანიშნავს: გემოხედაც ატარებდა იგი თავს დღესო, მორთული და მოყახმული კახინოცუც ხელიო, ლამაზ-ლამაზი ქალენი, თავს ენგვადოა, არ ვასულა ერთი წელიც, მოწმენდილია ცოლი მუშგოტინის კომბითა: თავს წყაღეწიაო; სახე მკრთალია მისი ცოლს მგზავრებს შემოხედაო; თუ იცი, ნურ დაიშვარავთ პეტრე როგორიაო; — ციხეშია გავლანდგისთვის, განგულ ერთაო!...

კიბეა კაცთა ცხოვრება
უთვლელ საფეხურებით
და ჩვენი ზედ ასეა-ჩამოსვლის
თითქმის ბრმაღ ეგმსახურებით.

ბეღია აღვირ-წახსნილი
ბრუციან ჭაჭი ცხენივით,
ტანზე გვეკერება, ვით ბლერი,
თუ სხვა მთარულ სენივით...

მიგალითისთვის რად ვივლი
ნაცნობებ-ნათესავებში?

განა, ცოტა მყავს, გუმინ-მქელ
დღეს რომ ვერ სდგება ტყავებში?!

ავილოთ ჩვენი „ზამ-ზავი“
თუ თვითონ ზავი, ტიმოთა,

განზერილობა ვუჭოთ და
ჟურნალშიც გამოეკიმოთა.

ღრია იყო „რეკომობის“, რომ
ტიმოთამ კიბე შეზვიერა...
მას ამ კიბეზე აწევა,

პალბათი, რომ შუბლზე უწერა!...

ჯერ გადაწყვიტა ჩანიშნეს,
უჩვენეს კანცელარია;

იმ სუსტი კალმის წვერით მან
მთელი ქალაქი არია:

ვის სახლი ჩამოაშორა,
ვინ თვით მოსწყვიტა ბინასა...
„რეკვიზოვში“ თითზე იხვევდა,
ისეთი გამოინასა!...

და კიბის შემდეგ საფეხურს
ფეხი ჩამოჰკრა ცერიითა;

კანც-გამბეთ წამოგვისკუბდა
საკუთარ ბედის წერითა!...

შირეგე-შირეგე აქ ყველს
კალმით თუ ენის ძირითა,
და მღივნის ღივნის კიდემდე
ყიბეზე აიჯირითა...!

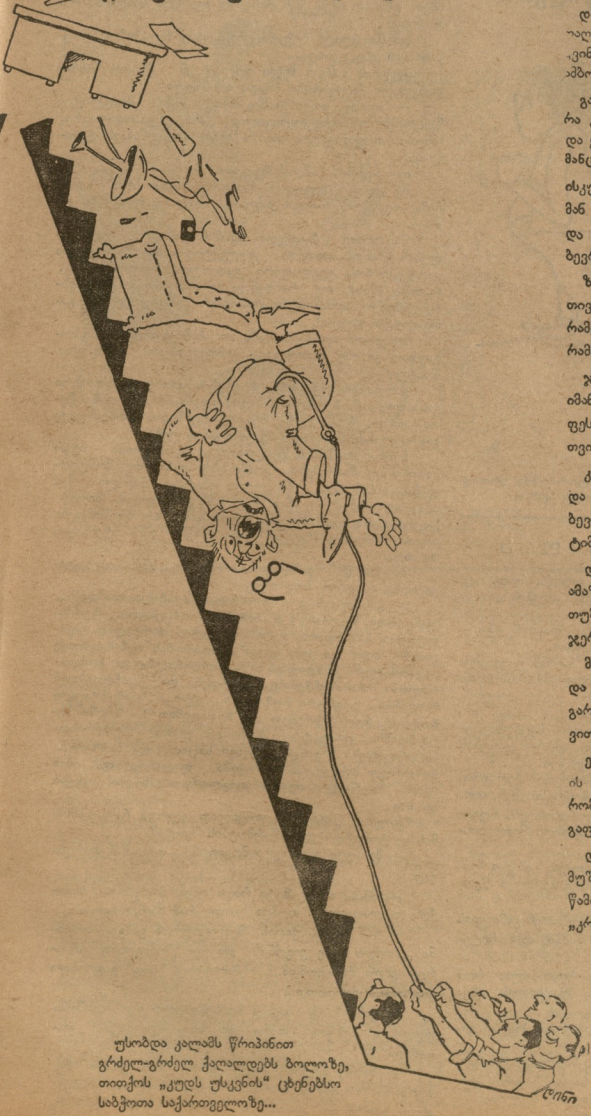
მდივანი მდივანს მიქვია
პერგამენტულის ენითა,
კალმით მოღვაწე, იმდენათ
არა საკუთარ „სხენითა“!

სხენივც სხენს ჰქვია, თუ მკვარტილი
ის მუდამ დაყთარულია,
ამ შიიდან მისი სურნელი
იმ შიიდან გარდასრულია!...

და რაღაც კიბის საფეხურს
შესწყდეს, რა ვასაოცია?
მოუკვდეს კიბის ტიმოთა,
თუ ზედ არ აუცოცია!...

და აი, ჩვენი მდივანიც,
როს „ზამის“ სკამში ჩაჯავდა,
თითქმის გასტენეს ჯვავილოთ.
ის ძველს ტიმოთას არ ჰგავდა!...

უსიბდა კალმის წრიბინით
გრიქელ-გრიქელ ქალაღდგეს ბოლოზე,
თითქმის „კულს უსკენს“ ციერნსო
საბუთთა საქართველოზე...!

და შენი ბარჯილილიც
„ალაც ჯახრიკა მურონი“
„კინ არის? ვის დაჰკარავია?“
„აბოპს ტიმოთას მელანი!...“

განზე წვიდა ეს კაცი,
რა კიბე თითქმის ასთელა,
და ერთხელ, „ზავს“ რომ ამოჰკრა ეს,
მანც ალარ აცეგ-აცხელა,

სკეუბა ერთი ნაბიჯიც
მან თვისი პორტრეტლიან
და მოსჯდა ზავის საგარძელს,
ბევრი არ დიდგინა!...

ზის კიბის თავზე ტიმოთა
თვისი ვეება ზენითა,
რამდენჯერ მზეთ და მიფარეთ გწვდა!...
რამდენჯერ სეტყვა-წვიბათა!...

ჯერ გაატარა რეფორმა
იმან შიკრიკთა სფეროში,
ფსეკე გაულდა მცენარეს,
თვითონ რომ ეგდა წვეროში!...

კვლევ მოჰყვა კიბის ქვევიდან
და იწყო მისი „გაგება“,
ბევრს მოხვდა, ვინც კი გაბდელ
ტიმოთას შემოღდაგება!...

და აპარატი რომ „მოჰქნა“,
ამაზე დავაც მტრია!...
თუმც კიბე ზეითი ქვევიდან
ჯერ არვის დაუსვტრია!...

მეგრამ... „ატამი თიესა“,
და რა... „სეთი იბატა“;
გარემოებამ ტიმოთაც,
ვით ზავი, გააკვიმასა!...

ენის და კალმის წვერითა
ის ისე მასრი ვამ-
რომ ბუზს მოსკოვშიც სწვდებოდა,
გაფრენილს საქართველოდან!...

და ერთ დღეს!... თი, კონტროლო
მუშათა მასის თვალისა!...
წამოყირავდა ეს ზავიც
„ქერსლოდან“ შესაბრაღსად!...

დაეშვა კიბის ქანბზე
კოტრიალ — კოტრიალით:
და კიბის ქვედა საფეხურს
დაასქდა მთელის ძალითა!...
და გასქდა მიტის სიმსუქნით
ის ჩვენი ზავი ტიმოთა...
თქვენს მტერს და დამაწყევარსა,
რავა მამინ იმან იმოთქმა!...
მამინა.

სამართლიანი განაწილება

— აგერ, აი, ის ცოლ-ქმარი სანატორიუმში ერთად გაგზავნენ... ჩემთვის კი, აადგილი არა გვაქვს...—ო.

ს ა ლ ა ო - ს გ ი რ ო ბ ა

ახელგამის მალახობის პირდაპირ ვიდექი, როდესაც გადავხედი მხარის ერთს ჩემს ნაცნობ კლუბის გამგეს მოვკარი თელი.

გამგე ქლოზინით გარბოდა საღლიც და თან იჭით-აქით იხებებოდა, თითქოს ვილაცას იქებდა.

მე ვაპირებდი ხეზე ახოვარებას, მაგრამ უკვე გვიან იყო. ნაცნობის გამჭრიახმა თვალებმა სწრაფად შეშინა მისი.

ღანახე და გამოქანება ერთი იყო. გაგონილი მქონდა, კარგი საქმისათვის ნაცნობი ნაცნობის არასდროს დაუწყებს ძებნას, ამიტომ კლუბის მუშაკს ერთგვარად მოპოვებული შეგვიძლი.

ნაცნობი სიტყვად ავტომობილით ქველავდა. — შენ, მინც... მიშველ რამე. მომართა მან, თორემ ჩაიფუძნა სალაპო... ადამიანს ადამიანისთვის ნუგეშის არასოდეს არ უნდა უნანჭობდეს, ამიტომ შეძლების-დავჯავრად დავამბეღე:

— ნუ გეშინია... ღმერთი მოწყალეა. ამ გვანია სიტყვში საღამოს რა ჩავეშავს... ისიც კეთილ-მოწყობილ ბაღში.

— ე... რა დროს ხუმრობა... საფრთხეს განიცდის მთელი კლუბის სახელი და კლუბის გამგის ავტორიტეტი... რას იტყვის კავშირი?

— არაფერსაც არ იტყვის... საღ გავონილა, რომ კავშირის გამგებანზე თავის კლუბში. დადიდეს სხვა კავშირის კლუბები ცოტაა?..

— კარგი... მაგრამ საზოგადოებას რაღა პასუხი გავსცეთ?..

— დარდი ნუ გავქვს... ზავებულის საზოგადოება ყველაფერს აიტანს... მან კარგად იცის, სადაც მიღის და რასაც მიღლის. მისი გაკვირება ძალიან ძელია..

— მეორედ ვეღარ გაიკარებ ახლოს...

— მოეა... მეორედ კი არა, მგაჩვენებ შენც, როცა სხვა გზა არ აქვს. შენ მხოლოდ უკუღმობ შენთვის რივიანი.

და მთავლიტს ბეჭედი დასამეინე ზედ. საზოგადოებასათვის ესეც დილია..

კლუბის გამგე ხელი ილიოსკენ წაიღო, სადაც დახვეული ქალოლები ჯონდა ამოჩრილი.

— აფიშა კარგი ხანია მზადა მექვს. მთავლიტის ბეჭედიც უზრუნველყოფილია... აბა, გადათავალიერე, ასეთი ორგანიზური აფიშა გერ არ უნახავს ტვილისს.

იგი აფიშის გამოსას შეუღდა. მე არ გამეცქველვარ, როგორც ამას სხვა იზამდა ჩემს ადგილას, რადგან ძალიან მიყვარს აფიშების კითხვა.

წაიკითხე ზოგიერთი აფიშის და ისიც გამოყოფილებას გიძინა, თითქოს კოლექტური ხელშეკრულება გადაგეკითხოს. ყველაფერი გათვლისწინებულა შიგ. (გარდა იმისა, თუ რამდენად პირნათლად იქნება შესრულებული ადმინისტრაციის მიერ ყოველივე იქ გათვალისწინებულ).

ზოგიერთი აფიშა რომას არ ჩამოუყარებდა. ზოგიერთი კი ისე სხარტა და გამოკვეთილი, როგორც სონეტა.

გარდა საამირენბისა, აფიშების კითხვით ერთგვარი განათლებაც შეუძლია მიიღოს ადამიანმა. ამრბზე წერა-კითხვის შესწავლის შემდეგ, აფიშების კითხვა უკვე გაგრძელება მიღებულ სწავლა-განათლებს.

ბევრი აფიშების წყალობით ტყობილობს ბევრ გამოჩენილ მსახურების, კომპოზიტორების თუ მომღერლების არსებობას, რომელთა უმეტესი ნაწილი მას არც მოუსწენია და არც მოისმენს არსდროს, მიუხედავად ამისა, საქართვების დროს იგი არ შეუშინებდა თავისი აზრის გამოთქმას მათი ნიქის და ტენიქის შესახებ.

ამიტომ წინ გაშლილი აფიშა მე სწრაფად გადავიკითხე თვედნ ბოლომდე

— გრანდოზული ხეირნობა... საღამო დიღამდე... კონცერტი. სულიანი? და სიმფონი ორკესტრი... ზურნა, ლუდუკი, საზანდარი, თარი... ზალტბი... პირველად ტფილისში—დამ და ვახს ცეკვა... აღმანიის თანამედროვე ნაციონალურ კოსტუმებში... მომღერალნი და მომღერალთა ოანაშემწენი... კანტატი და კანტატებთან მხსნარნი... ციკლორი რომანსები... კიო... ზეამერიკული ბოვეკი, ზეარუსტებით და ზედადმით ზ). ბაღში ხერპანტინი... კონცერტი... მფრინვეი ფოსტა... იუმორისტ-სახტრისკობი... განუწყვეტელი სიცოცხლე და ხარხარი... დასასრულად ბუფები... სწა-კვამა დიღამდე და იმას ექით... მსურველთათვის სპეციალურად ყანწები, თახები და სხვ.

კლუბის გამგე მოუთმენოდ ელოდა ჩემს აზრს მის ლიტერატურულ ნაწარმოების შესახებ.

— მე მეტი ვერაფერი მოვიფიგე... თქვა მან მოჩხვალ.

— მშ... ამწვე მეტი რაღა უნდა მოიგონო... თითქოს ყველაფერი... თუმცა ერთი რამ მინც აკლია...

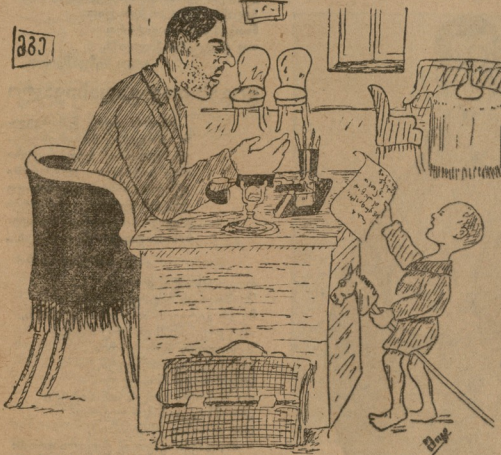
— ა... ვფიქვ... ვიცი... შეუტყებურა გამგე—არღანო!.. მთელი დღე ვიფიგებ და ვერ მომიგონია, სწორედ ეხლა მომიგონდა... მართლაც, საღ გავონილა კანტატები უარდოლ...

და გამგე იქ, სადაც მოხსენებულ იყო აფიშაში დღუდუკ, ზურნა, თარი და სხვა, დაუმტა არღანი.

— მინც აკლია კიდევ ერთი რამ, ვთქვი მე. აფიშაში არაფერია ნათქვამი შეკვერებულთა შესახებ. ასეთი ხალხი კი კლუბებში მოსარულთა საკვათდ

შიშველი ფეხით ეკლიან გზაზე

მისტიკური
(ს. ჯაჭვილიძისთვის)

გამგზავნი: რიხთვის გარჯილიანი, პატარავი..
 გამომცემი: მე, აი, ავრ თხოვნა მოვართვით ხასწრა-
 ფით აღდგოლს შუახსებ: ხანამ გავიწერებოდე, მანამ,
 აღმათ, ჩემი რივიც მოვა..

საკილოს ქარხანასა
 ვხედავ, ბედი არ იქცევა:
 კვირაში შვიდ გამგეს იცვლის
 მერვეც შეგორებს, აღარ გვეჯერ
 ტარტაოზო, გვიანხელს,
 ამა ჩვენი ბედის წერა:
 ციხის უფროსებს უთხარი
 ფიზიკად იყონ უნდა ყველა.
 წარმოება უკან მიდის,
 დროზე უნდა ამას შევალა..
 ქარხანაშიც შევივაროთ,
 სიტყვა უთხრათ, აუგია?
 მუშების მოთხოვნილება
 რატომ მათ იქრ ვაუჭრათ?..
 ქარხანის წევრი, იონა,
 რად გამხვიე ალაოში?
 თუ მუშისთვის არ ეკალია,
 კიტი ყიდვ სტალიოში..,
 მინქანაშიც აუილით
 დომანქანე დომენტისა
 მუშს აბურად რომ იგდებ
 შიში არ გაქვს მომენტისა?..
 ჩვენ გუბკომსაც მივულოცია
 რომ ვაგვისხნა სასადილო,
 ევრას დროს სადილს ვერ სკამ,
 უწყლოა და სასაცილო..,
 კულტკომისის ვესტუმროთ,
 თედორეს და თლანას,
 ერთი მოთხარით, რას ჯიბრობთ?
 დაუჯერეთ თლანას..

გარდუნა № 2.

დიდ კონტრაგენტს შეადგენს. ში
 — მართალია.. დადასტურა გამგემ. სულ გამოკუ-
 შვი მხედველობიდან ასეთი მნიშვნელოვანი გამო-
 მოება.

- 1) ეს რა გენიოსური გამოთქმა გგონიათ? თქვენ ის იკითხეთ, ვინც პირველად ხტავა: „საღამო საღამომდე“, ანუ „კრუგომ შესტანადცა“.
- 2) ხულიანი ყველა, ორკნტრი თქვენ ისეთი მითხარით, რომელიც ხისულდემების აუწყეს!
- 3) აღმა და ევას ცეკვა რა საქმეა, ცეკვა პატრიარქ ნოესი მითხარით, არარატის წვერზე რომ გამართა და ისიც მოტრალა.
- 4) ყოველ შემთხვევაში ახლანდელ ქალებს მაგით ვერ გააკვირვებთ.
- 5) საკითხი თუ მათი კატეგორიების აღნიშვნაც, თორემ კავშირი ნებას არ დაგართვალთ.

ბარ-ტო.

— და ავიშას ბოლოში მსხვილი ასოებით მიაწერა: ყველაფერი შევაცარებულათავის.

— ბარემ პტიშვი და ლოტოც მივუპატოთი.. წაი-
 ვიახებთ და გემგემ ეს უმანკო გასართობელიც შეიტანა აღუშაში.

ამის შემდეგ შეუღებით არტისტების ძებნას. ყვე-
 ლანზე უწინ წივანუხითი კავსამეს, რომელიც ეტლით მი-
 ნჭარებოდა საილაც და, თუმცა ტრამევის ვაგონზე
 ჩქარობდა სადაც და, თუმცა ტრამევის ვაგონები ზე-
 დი-ზედ უსწრობდნენ წინ, მაგრამ მაინც თავგამოწონით

იჯდა ეტლში. შევაცრეთ: ვარიგების შემდეგ, სიტყვა ჩამოვართვით, არ დავგვიანებია ორ საათზე მეტი და ემღერა ის, რაც უმღერია შარშან და შარშანწინ. ასეთივე სიტყვა ჩამოვართვით ხმებდაც. განსაკუთრებით გავვიფორდა ციგურ რომანსების სპეცის შონა, მაგრამ ბოლოს ძირც აღმოვანიინეთ.

ამის შემდეგ აღჩაფერი უშლიდა ხელს საღამოს გამართვას.

მე არ დავსწრებივარ, მაგრამ საღამო მართლაც ჩინე-
 ბულად ჩატრებულა. თუმცა დილას ბაღში და ბუფეტ-
 ში ყველაფერი მიმტრეფულ-მომტრეფული დარჩენილა,
 მაგრამ შემოსავალი მაინც ფარავად გასავალი.

უ რამოდენიმე დღის შემდეგ შეიძლებოდა მეორე ასეთივე საღამოს მოწყობაზე ფიქრი.

მესამე დღეს კლუბის გამგე მოწყენილ სახით შემე-
 და. გავხეიში რომელიც წერილზე მიმითითა.

— დაგვისამარეს პირდაპირ კლუბი..

მე არც ენლა დამნებება ნუგეში და გამგე მზიარუ-
 ლად დავიამდე:

— თქვენსას კიდევ რა უშავს.. იკითხოს იმ კლუ-
 ბმა, სადაც ამ დღეებში ერთს ასეთ საღამოზე ვი-
 ლაც კიდევ მივარობს, მგონი..

გამგე ჯერ გაშტრებული იდგა, შიმდებ ნელი
 ხმით წარბოსტავა:

— მში.. ეს ხომ ჩვენთან მოხდა..

ჰერ „უპვირტავი“—სხვათა მქირლავი.

დღეში თუმანიც არ ჰყოფნის ჩემი სახედრის! **ქრანჯნუსი!** და „უპრაიუნულ“ წომეწმელდი, ნეტამც, სულ არ მახილოა: მათგან მაწონი ვიტირა თუ ცალიერა ქილოა?!

გიგო ხერუაშვილი.

გიგას თვ-გადასავალი

ხშირია ისეთი შემთხვევე-ბი, როდესაც მოსამახურე-ებს უხდებათ ხუთი - ექვსი დღე ხეტიალი კანტორაში კუთვნილი შევებულების ფულის მისაღებად. ტრესტის ზოგიერთი თანამშრომლე-ბის დაუდევრობით და სხ..

გაზეთებიდან.

როგორც იქნა, მოუწია შევებულება ზაფხულს გიგას. მე არ გეტყვით არც დიდ ზღაპარს, არც ლეგინდას და არც იგავს. შევებულება ორი კვირის... გიგამ ასე გადასწყვიტა, სოლოსაკენ წააუღიყო, და ესროლა კოლს მან სიტყვა: „მოემზადეთ წასასვლელად“! თან აწყოდა ტანისამოსს. —ნუ დაგკარგავთ აქ ტყვილა დროს! გავებ ზავროთ ხეალ საომოს!.. — ეი მაგრაბა!—ფულზე დარდობ? ფულს ავიღებ ხეალ დილაზე!.. რა კარგია დაჯერება და იმედის ეს სინაზე!.. ჩვენი გიგა არ ფიქრობდა მისმა კოლმაც რა იყოდა, „ნახავარი შევებულება, თუ თბილისში დაიწოდა!.

—:—

მეორე დღეს, დილით ადრე, სალაროსთან მიღს გიგა, დასკვენებს მოლოდინით სასაიზოთ ტანში ცოიდა.. მორიდებით შეეკითხა: „შევებულების მინდა ფული! —ეი, მაგრაბა სად მუშაობ ან თუ ხარ შენ დაზღვეული?!. — როგორ არა! აი კინჯაყი.. გიგამ ჯიბას იკრა ხელი. — კავშირისა წვერი თუ ხარ, რატომ არ მწერს ბუვალტერი?! იქ მიმართა ერთსა თუ აქ!.. მიუთითეს კარზე ხელი —„სპრავეა“ უნდა მომიტანო, ხელს აწერიდეს ბუვალტერი.

—:—

ბუვალტერის მივიდასთან გიგა დადგა, აძლევს კითხვას: „შევებულების ფული მინდა, ვინ გამოსწერს, იქნებ მითხრათ!“. — ო რა გინდა? შევებულება?.. — არა, ფული რომ მერგება?!. — წაიღე, „სპრავეა“ მომიტანე: შენს ადვოლას იქ ვინ რჩება?! „რაინდი ნებით მიუღიათ, ადვოლკომის თუ აქვს ნება? რას იზიდი დღემდე წყლისამ, შემდგემა რა გადგებება?!.“

- თქვენ ახალგაზრდა ბუაქე არა ხართ?
- დედაიხხხ..
- დაგვაწერე რამე „ტარტაროზისთვის“.
- რანარად, როცა მე ხაოხუნჯო არა მეხერხება-

რა...

— რასა ბრძანებთ! თქვენი კრიტიკული ნაწერებო რომ ერთავდ ლანძღვა-თრევა არ იყვებ, ნამდვილი სიმა-ხინჯე არ არის?!.“

წამ და უწუმ

წყნეთელი შეხვდა კუმისელს ხალამით, ერთად იარეს, ქურების შთაბეჭდილება ერთმანეთს გაუზიარეს: — რა ამბავია, ძმობილო, თავბედი დამაწყვეციანეს, საბარალო ვირი დამიფრთხეს მაწონი დამადრეკინეს!.. — ის ამბავია, რომ დღეს აქ

ვიდაც ერთ „დიდკაცს“ ელიან და მასთან დიდი შეხვედრით ისეც ჩვენ საქებს შევილიანი არა სურთ ხალხის წუხება, რომ არ მოუხდებთ ზიანი, ზომ იყო, ზოგის ნათელ აზრს სხვა მისდევს, ბურუსიანი.. — პო, მაგრამ მე აქ ვინ მიზღვებ დამტრეულ მაწენის ქილებს?!

ერთი მრავალთაგანი

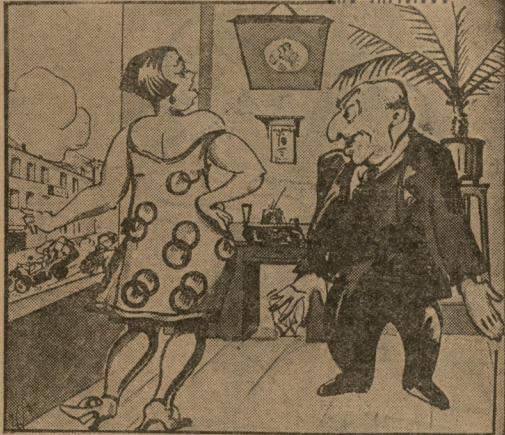
გაბრიელ მთელი

რამდენი გავს სახლში სული...
 უთხარ: ჩქარა მოგეცენ ცხობა...
 რომ მიიღო დროზე ფული...
 — კი მაგრაბა.. ვის მივძებროთ?
 — სად ჰქონდა? — ქარხანაში..
 — მე დავიწერე, მხოლოდ იცი,
 არ დაკარგო სადმე გზაში..
 ეს ქალადი გადაეცი
 გამგეს, გესმის? განგეს ნახავს...
 — მაგრამ დღეს რომ ვერ მოვასწრობ?
 — მეორე რაა? ხვალ ხომ წახვალ.

აბა. გააგე რის გამგევი.
 თუ ის ნახე, როცა გინდა.
 გივამ „სპრავეკა“ ვერ მიიღო,
 გივამ უკან წამოვიდა...
 — მი მზადა ვარ!.. ხედება ცოლი,
 — მე კი რაი მოვრცხვობს გივამ.
 ბარგი გახსნეს — გამგეზვრებაც,
 შემდეგ დღისთვის გადაიდგა...
 მეორე დღეს იმ ბარათზე
 უპასუხა გივამ გამგემ:
 „სინტროვოდასა უნდა კითხო,
 მაგ საქმეში, მე რას ვარგებ?“,
 სინტროვოდი უპასუხებს,
 რომ „ხავჯანცს“ აქვს ყველა საქმე
 — დაუცადეთ, ჩქარა მოვა,
 აღბად. შეიარა სადმე..

ნაშუადღევს „ხავჯანციდან“
 გივამ ეძებს რეგისტრატორს,
 ყვილა საქმე მას ქონია —
 და იმედით გივამ ამბობს:
 „აღდგა თუ მოვრჩი „სპრავეკა“ საქმემს,
 უშეველად წავალ ხვალვეს..
 ჩვენი გივამ დატრიოლადა,
 უნდა მოჩრჩეს საქმეს მალე,
 აბა, გივამ სად ვერჯობდა
 და მის ცოლმაც რა იცოდა,
 შესამე დღეს თუ ის ისევ
 სოფელში ვერ წავიდოდა...
 ნიჭი ქონდა რეგისტრატორს,
 თვლაც იცოდა ათასადრე,
 გივამ უთხრა: „ამ ნომერით,
 ტრიკსტში არის“ შენი საქმე!
 იქ სწერია ყველაფერი:
 რა გეოგება, რამდენი დღეა,
 გივამ ქალადს ჯიბე იდებს,
 გივამ რწმენით ტრიკსტში მიღდა...
 ტრიკსტში უთხრეს: „მაგ ნომერით
 „სპრავეკა“ აქ გვაქვს, მოიპოვია,
 მაგრამ სრული რომ არ არის,
 „სპრავეკას“ მივრი რამ აქია! —
 მივალითა: სად მიღებარ,
 ვინ გავიშვით, მერე — რატოც,
 რამდენჯერ სკებთ დღემს საქმელს,
 სხებთან სცხოვრობთ ან თუ პარტია,
 იქ ვინ დარჩა, შენს ადგილსა,
 პროფკავშირის წევრი თუ ხარ?,
 გივამ კითხვებს ვერ გაუძლო...
 გივამ გული შეუმუხდა..

—
 მეშვიდე დღეს, როგორც იქნა,
 ტრიკსტმა მისცა გ-ვას ფული...
 ფული შეიღ დიდი ნარჩენალი,
 ქირის ოფისში განაწურეს...
 და ასე სთქვა: „დასვენებამს
 უეახიან აშმა, განა?“
 ბეგრად სჯობდა, რომ ისევე
 ქარხანაში შემუშევან...
 მელა-ფულა.

— ვერა ხედავ, ყველა სააგარაკით მივშურება, შენ
 როდის-ღა გამგავანნი?
 — ერიმასა.. განა, შენს მებტი ცოლი არა მყავს თუ?!.
 სუყველამ რომ ავარაკი მომთხოვოს, ჩემი ძვალები კი გა-
 უძლებს?!

„ტარბაროზი“-ს ძროხნიკა

— გუშინ, თვითმკვლელობის მიზნით, ივანე ყულნ-
 წიამ დალია სამი კვარტი ღვინო. ყულნწია სასწრაფოდ
 მოათავსეს საბილიციო უბანში და გამოაფინზულეს. მიზე-
 ზი ირკვევა.
 — ოჯახური უსიამოვნების გამო, ცხელ გულზე მო-
 სული პოლის ბალოევი, თავის დახრობის მიზნით, გადა-
 ვარდა მტკევერში, მაგრამ ცივმა წყალმა გული გაუგროლა
 და მშვიდობიანად ამოსული ისევ სახლში დაბრუნდა.
 — უბედური შემთხვევა. ვიროს ხიდთან თინა პრუ-
 წევას ძილს დაეჯახა ტრამვისი ვეგონი. ვაგონს დაუზი-
 ანდა წინა ბორბალი, ძალით კი უფერულად გადარჩა. ვატ-
 მანი განთავისუფლებულია.
 — გამოტყუება. გუშინ, სოფ. ყლაპილიდან ჩამოსულ
 კოპოპრატების გამგეს ვილაც უქნობმა მეგობარმა გამო-
 ტყუა ერთი კვარტი ღვინის ფული და სამიკიტნოში მიი-
 მალა.
 — თავდახმა. პირველ ავგისტოს შუადღის ორ საა-
 თზე სახეგამოდან გამოსულ პირქს, პავლია ლეკსინბე-
 რიძეს, რომელსაც ახლად აღებული ჰონონარი, 12 მან.—
 50 კაბ. მიჰქონდა სახლში, თავს დაესხა ექსპრომტებით
 შეიარაღებული 5 პოეტე. მექარისა და დიდი ხვიწნის
 ქვეშ ლეკსინბერიმ გაიტაცეს ბოროტგამზარავლებმა
 „სიმამტა“ — ში და ფული გაუთავეს.
 სასწრაფო ზომებია მიღებული მათ დისამპატიმრებ-
 ლად.
 — ხანძარი. აბუსალათინის ქუჩაზე ნინიქა სიყვარუ-
 ლიძეს გაუჩნდა ხანძარი. ხანძარი ჩაქროს იქვე მეზობლად
 მცხოვრებმა სტუდენტმა, სოლიკი პრომტავამ. როგორც
 ირკვევა, სიყვარულთან გაუფრთხილებლობით არის გა-
 მოწყვეული.
 — ვერბილი ქურდობა. გაქურდეს სოფ. ბრინჯოვო-
 ნის კოპოპრატები, წაღებულია 048.000 მანეთის საქონე-
 ლი. მიზეზი გამოუკვეველია. ჩუმ-ჩაიარა.

ძნელი ამოცანის შესახებ

დიდი კავი

ქვეყნული
მედიკალი

ამერიკა ფიქრობს: შემთხვევითი კანონი ცომუნისტების წინააღმდეგ ვინაა...

საზაფხულო კლუბის გვერდით, სტოვებში ვინმე საშა, გადმოგვცემის ის ფანჯრიდან, როგორც ენერჯ-ფაშა!

ერიდება მასთან ხალხი სკანდალსა და დეაფს, ბბა, ვინ რას გაუბედავს საშოკო შაპავს!

ერთხელ, როცა მისი ბინის ახლო, კლუბის მაღში, (რა ვიცილით, თუ საშოკო ბრძანებლითდა სახლში).

სდგამდენ ფიქრულ სკამეიკას, რა შენიშა მის ეს:

— „შა მოგვარეთ კლუბის გაბეა“!

საშა მღვრათ ბრძანებს.

— „როგორ ბედავთ —სკამეიკის

— „მიღებთ ბინის ახლო?

— „ხომ არ ვინდათ, კლუბის გაბეა,

— „რომ გადავასახლო?“.

„ტარტაროზ“ —ჯან, ეს ამბავი შენ არ გიკვირს, განა?

ილბათ, საშას აგონდნბა,

„უორდანიას“ ხანაი..

ტარტაროზის ჩანგალს იგი ევრ დაეძალბა:

იმ შენობას მალე დასკლის მისა წაწყნაილილია..

შაკა,

სენატორი მრეაბა

ძველი ბოკო-ს (ქუთაისში)

იმახვე

არა რომ ყოფილხართ, იმითომ ახალ ცხოვრებაში ახის მეტი ვერა შეამჩნიეთ—რა? გვითხვით, ღვთის გულისთვის, ის თქვენი უქმბო ქალი ბოლოს და ბოლოს ძალს დასდევს თუ შეგვრემანს კაცს?!

ვერაფერი გავიკეთ: ვინ ვის ატყველებს, ვინ ვის აცილებს ან ვინ ვის აორთბილებს..

გეწერთ (იგულისხმეთ—ლექსად):

„გარდაიცვალა... ვანო მთეცა“...
 ვინც ეს ორი ბჭტი ასეთი თანამშედვერობით შეის-
 რულა, იგი ქების ღირსია და არა ძაგებნა. ჩვენ მამ
 მივესალმებთ, ხოლო თქვენს ლექსს კი გადავუძახებთ
 მხოლოდ სადაც ერთხელ გადაცვილები განისვენებენ..

ლექსად მეტი

ღურსუნას

არ მოგვეწერო, ძველი ბეკო,
 საკითხად და
 საველოლოდ ესეც გვეყო..

ძირულულ თალას

თქვენ ფსევდონომის დასაწყისში რომ ჩუქსულიდან ესთარგნით, მაშინ გამოხვლით ცუდსუნა, რაც საცხემით შეფერება თქვენს ლექსს. ამ ლექსში თქვენ გამოსთქვამთ თქვენს „ბოიტურს“ აღტკინებას შესახებ მოკლე კაბე-
 ბისა ქალთა ტანებზე, განსაკუთრებით გასაიყებელია თქვენი აღტაცება წუთით, როცა ამ მოკლე კაბას ქარო შეარჩევს ხოლმე. მართლაც, გასაოცარია თქვენში ასეთი პეტური „სუნა“..

უჯრულს იცავ, მის წევრს შკიცება,
 აქ მღწვევც არ გაქვს დიდი,
 და მთელს ლექსს კი, თალას ვფიცავ,
 ერთ ნიორად არ ვიყიდი!

არც ის შეგრა, თქვენს უჯრულში
 სილამაზე არ ვის სურდეს!
 ტარტაროზს ხომ არ აელო,
 ასე „შრაილად“ რომ გაკურდეს.

შინისარს (აქ)

თქვენი სცენის ბოლოში თქვენ თითონ სწერთ:
 თმ, ფარდა, შენ დაშვარე ეს საზარელი სანახა
 ვი“..

რადიო სოფელად

ჩვენ ფარდა არა გვეკონდა და ისევ სანაგვე გოდორს დაეფარებოდა, თუ არ გვიწყენდა.

მამინაცხილს (სწავლა-აკეთი, გურია)

მარტო ას, რომ მიღობს ჩარჩა, ტარანს და ტყე-
მალს ყიდის, ხოლო უკანასკნელს წონაში კიდევ იპა-
რავს, არ კბარია ლექსის შინაარსად. კაცმა ტყემალზე სწე-
როს და ისიც მოპარულზე? ვაჰ, სანამდის დაეცა პოეტის
ღირსება!...

„შენი შვილი მოსე“-ს (ს. სუფსაში)

მისამართი არ ვიცი, თორემ თქვენს ბარათს პირ-
დაპირ რემბანოვს გადაეცემა ვინღაც, შენ რომ შიშა რემბ-
ანოვს რაღაცაში ედავებოდე, პროლოგტარიოტი რა შუა-
შია. მას ესაუბრობა ყოველ ნათელ საგანზე, ყოველად
ნათელი აზრი და არა მამა რემბანოვსადმი მისი შვილის
მოსეს კერძო ბიათი. მართლაც, რომ მღვდლის შვი-
ლივით სწერთ:

მამა შენი თუ მღვდელია,
შენც საქმე შემოგვლია
მაგი რა ჩვენი სელია?
გოდორსში არც ვრცდილია!...

„შიზლინსკი ბომბის“ (ს. კინჩხია)

ერთი თქვენი ლექსი დაგვიმღვით, მეორეში მეტ-
მოგვეწონა ეს ადგილი:

„კინჩხა და გორდი თემები,
შორს მივარდნილი კუთხეა,
გღვინები კლდე-დრეს იბრძვიან,
ცხოვრება მეტად წუთხეა!...“

როგორც ხედავთ, აქ ცენტრალიზებული სისწორე საე-
სებით დატვლია, მხოლოდ ის კი არაა გარკვევით ნაჩვენ-
ები, თუ ახლად გახსნილ სამკობელოში გახეთქები თა-
ვის დროზე და პირდაპირი მისამართით რისთვის არ მო-
სეს. საიხითი გადავიციტო „ქომისსი“, ხოლო ლექსი კი...
სარუდაქცია გოდორს!...

მაცხელს (ქუთაისში)

თქვენ გვიჩვენეთ, თქვენი ლექსის დაბეჭდვას: „დიდი
ეპოქოფილი დაჩივნიან მრავალრიცხოვანი შეაბრუნებენ
მუშეები“.

ჩვენი რჩევა კი ასეთი იქნებოდა: „ეს ლექსი რომ
პროზით მოგვეჩრათ შესახებ „საბარეშუმე საღვთების
სიმრავლისა, იქ „დაცულ“ უსუფთაობისა, ეტლია და
ცხენების უსარგებლობისა, და მუშების დაბოროტება-მალე-
ბის საქმეში სრული უსწრაფობისა, დამერწმუნეთ მუშე-
ბი უფრო ეპოქოფილი იქნებოდნენ. ახლა კი ყოველივე
ამას მოკლებული ვრჩებით, როგორც ჩვენ, იმ დი-
ნიც“.

ლიპაისს (თბილ. დეპოზი)

გვანცალაძეს თქვენ უწულებთ,
კაბინეტს, რომ სტოეებს ხშირად,
დემოს საქმეს თუ, რომ ეს ენებს,
მას თქვენს მეტი არ ჰყავს გზირაღ?!...

ჩვენ კი ვფიქრობთ: თუმცა საკითხი
ჩვენ დეტალურად ლათ მისი,
ჩარგლის წვერის თუ მას უქადით,
არც თქვენ გაწყენთ ლიპაისის!...

მამოცანა

ბაუყვივით თვალღებ აქებებს,
გაბერილი ღორივითა,
თავი წითლად ფლაბაღებებს,
ლოთ მეწურინებს ცხვიროვითა.
საქმეებში ზანტი არის
მენახშირის ვირივითა
და ვაჭიროც დიდი იცხს,
ფოთელ ვაჭრის ჯორივითა.
ამხანაგებს თან ახვლეებს,
თან შეხცინის ორპირადა;
თანა ლუპავს, თუმც მათთან სხმს,
ვხსნამს უსოხმს მათ ძვირადა.

— შე შეჯახ ამოსამხებრობო, რა იყო, რამ დაგამუნ-
ჯა? დეი, იყავს ისევ ხრონწიანი, ოღონდ კი ხმა ამოთღუ
ერთი კიდეც და!...

— ე ჩემი დალა წინად სულ საქულას ვირივით ღრი-
აღებდა და ახლა შეხედე, ჩვენს თხოვნაზეც კი ადარ უნ-
და ხმის დაძვრა!..

სულელური სიტყვებისა,
ხარჯვა მას არ ეწარება;
თავის თავზე მაღლა ვინც სდგას
ყველა ძლიერ ეგვარება,
ხამხამურში წინ წახელისთვის
რაც კი ძალუას ბერებს ხმარობს,
წოგს მპატებებს, წოგს აშავეებს,
ქაყოფილი ამით ხარობს.
ხვინდობს სულ არა აქვს,
არ აწუხებს მას სირცხვილი
და სიცოცხლეს უჩრგვია
ენა მწარე, ვიღრე ტპოლი,
ახსნა: ეხლანდელი დროის ქარადმულ
მოსამხანაურ ფლანგველი..

მათი.

ჩემი პარკი: ეს ამოცანა რომ საბრემოდ დაიბეჭდოს,
ურგო არ იქნება

პატრონი.

ახლა ჩვენი აზრით მოისმინეთ:
პრემოდ ამ ამოცანაზე დაგნიშნეთ ერთი მკვდარი
კატა, რომელიც, რახან გამოცანა თქვენს მუტმა ვერაფერ
ახსნა, სავსებით თქვენია. მოიკითხეთ რედაქციის სანა-
გვე ყუთში.

რამდამცია.

№ 162 „ტარტაროზში“ მოთავსებული კორესპონ-
დენტია ქუთაისიდან ლახვარის ფსევდონიმით არ მკსუთე-
ნის არც იგივე ბუხაიძეს და მით უფრო არც ალექ-
სანდრე ცნობილადეს.
(ცნობილია, რომ იუმკორის ვინაობას რედაქცია არ
აცხადებს.)

ტარტაროზის რედაქცია.

ს ა ბ ზ რ თ ა ა ს ე ნ ი ზ ა ტ ო რ ი

მაქსიმ გორკის აზრი მუშკორთა შესახებ.

— მაგრად, მოუსვი, მებობარო, მაგრად! ფრიად საპატიოა უფნი გოლი, როგორც საბ-
ჰოთა ასენიზატორისა, არა უშავს, თუ ჯერ კიდევ სავსებით ვერ ბაზიფიენდია ცხოვრების
ძველი ბუზები..